

ת"פ 50453/03/23 - מדינת ישראל ענף תביעות מחוז ירושלים משטרת ישראל נגד סמר אלקיסי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50453-03-23 מדינת ישראל נ' אלקיסי
תיק חיצוני: 111301/2023

לפני	כבוד הנשיא שמואל הרבסט
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ענף תביעות מחוז ירושלים משטרת ישראל
נגד	סמר אלקיסי ע"י ב"כ עו"ד יעקב קמר
נאשמת	

החלטה

הנאשמת שלפני הורשעה בשני כתבי אישום בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שיבוש מהלכי משפט, הסעת שלושה תושבים זרים או יותר, הסעה ברכב של תושב זר וכן הסתייעות ברכב לביצוע העבירה.

ביום 20.7.23, נגזר עונשה של הנאשמת לשנת מאסר בפועל ולענישה נלווית, כאשר במסגרתו של גזר הדין נקבע, כי המאשימה מבקשת לחלט 2 כלי רכב המוזכרים בשני כתבי האישום, ועל הטוענים לזכות להגיש את תצהיריהם בעניין זה.

בהמשך, התברר, כי אחד מכלי רכב אלו, מסוג פג'ו (לוחית זיהוי 57-582-64), נמכר לצורך פירוק, ועל כן בקשתה של המדינה עוסקת ברכב השני המנוי בכתב האישום, מסוג קיה והוא בעל לוחית זיהוי מס' 17-328-72 (להלן: "הרכב").

אין חולק כי מדובר ברכב אשר שימש לביצוע עבירה, ואין מחלוקת כי העבירה בוצעה על ידי הנאשמת ללא שהטוען לזכות, בעלה, עלאא אלקיסי (להלן: "הטוען לזכות"), ידע על עבירות אלו או היה שותף להן, ועל כן הבקשה, כאמור, היא לחילוט רכב זה.

הטוען לזכות, בתצהירו מיום 17.8.23, גורס כי הוא תושב שטחים אשר אינו מורשה לפתוח חשבון בנק בישראל, ולאחר שהתחתן עם הנאשמת בשנת 2013, ונוכח משכורתה הזעומה יחסית, הרי שנה להעביר מידי חודש בחודשו סכום כסף לנאשמת, אשר רכשה באמצעות העברות אלו את הרכב, ושילמה את תמורתו בתשלומים לחברת ליסינג ישראלית.

אין חולק, כי מלוא תמורתו של הרכב שולמה לחברת הליסינג, וכעת שייך הרכב במלואו, לנאשמת.

אלא, שבמהלך הדיון, שהתקיים ביום 7.1.23, הובאה בפני אמירתה של הנאשמת לפיה קנתה את הרכב מתצוגת כלי רכב, תיקנה אותו והשתמשה בו (ת/1 - חקירתה של הנאשמת מיום 11.3.23 שורה 30) ובהמשך, עלה כי הרכב נקנה מחברת "גוד לק", אך טרם הועברה הבעלות, וכך נותר מצב זה עד היום.

בעת חקירתו של הטוען לזכות, הוא חזר על גרסתו לפיה הוא היה משלם את הסכומים הנדרשים מידי חודש בחודשו, ואינו מחזיק תיעוד התומך בגירסתו מאחר ולדבריו, לא ניתן לדרוש מבעל כי יחתיים את אשתו על סכומי כסף אשר מועברים לה (חקירתו של הטוען לזכות במסגרת דיון שהתקיים ביום 7.1.24, עמ' 15 שורה 13), אך יחד עם זאת הוא מציין כי הרכב נועד לשימושה של המשפחה ולא ניתן להגדירו כרכבה של הנאשמת או של הטוען לזכות, אלא **כרכב המשפחה** (שם, שורה 17).

מטרת החילוט, כפי שמופיע וחוזר ומופיע בפסיקה, היא "לסמן" חפץ שבוצעה בו עבירה כחפץ שלא יוחזר לבעליו בהיבט עונשי ובהיבט ממוני וזאת, על ידי החרמתו.

אלא, שלעיתים, להיבט הממוני ישנם צדדים נוספים אשר עשויים להיפגע כתוצאה ממעשיו של העבריין וזאת על לא עוול בכפם ומכאן, שיש לבדוק את טענותיהם של אותם הטוענים לזכות בחפץ, את הפגיעה הממונית בהם, את פגיעתם המוסרית ומכאן לגזור את השימוש הנכון בכלי החילוט.

במקרה דנן, אין חולק כי הטוען לזכות לא ידע על מעשיה של הנאשמת - היא אשתו - וכן לא היה שותף להם. כך עולה מכתב האיטום וכך אף הצהירה המאשימה.

משכך, לא קיימת טענה מוסרית כלפי הטוען לזכות, ונותרנו עם הטענה הממונית, לפיה חילוט הרכב יביא לפגיעה בו ובמשפחתו.

בעניין זה, יש לבחון את שותפותו של הטוען לזכות בבעלות על הרכב נשוא הבקשה, וכן, כאמור, למצוא את הדרך הנכונה וה"כירורגית" אשר בה ניתן לפעול מבלי לגרום לאותו טוען לזכות נזק שאינו נדרש.

הטוען לזכות והנאשמת הינם בני זוג, הורים לילדים משותפים ובעלי משק בית שיתופי.

חזקה היא, כי בני זוג העמלים יחד, כל אחד על פי דרכו ועל פי יכולתו, כאשר המטרה המשותפת

הינה סיפוק משאבי משק הבית, הרי שהם שותפים לכל דבר ועניין, בחובות ובזכויות המשותפות

לאותו "מפעל" ביתי.

עיון בחקירתו של הטוען לזכות, בתצהירו ובחקירותיה של הנאשמת במשטרה ת/1 ו- ת/2) מעלה, כי הטוען לזכות מילא את קופת הבית בשכר עבודתו בשיפוצים, ומאידך, מילאה הנאשמת קופה זו

באמצעות משכורת שקיבלה מידי חודש בחודשו ("4,000 ₪").

הנחות אלו שלא נסתרו על ידי המאשימה, מלמדות כי הבעלות ברכב נשוא הבקשה מתחלקת באופן

שווה בין הטוען לזכות לבין הנאשמת, ומאידך ניתן גם להסיק, כי הרכב, שייך למעשה למשק הבית

המשותף המהווה גוף שיתופי הנמצא בבעלות שווה של שני בני הזוג.

מכאן, שכל פגיעה ברכב ו/בבעלות עליו, רובצת לפתחם של הטוען לזכות והנאשמת גם יחד ועניין זה צריך להישקל בטרם יוחלט על חילוט בשיעור כזה או בשיעור אחר.

הנאשמת עברה עבירת פוטנציאל חמורה, כמפורט בגזר הדין, אשר יכולה הייתה להביא לאסון של ממש, ועל כן אחריותה המוסרית רובצת גם על הרכב נשוא הבקשה.

עם זאת, למשק השיתופי המשפחתי קיימים "חברים" נוספים בדמות ילדיהם של בני הזוג, וכל פגיעה כלכלית בו - משפיעה ישירות גם עליהם.

ערכו של הרכב, כעולה ממסמך שהוער לעיוני על ידי ב"כ הנאשמת עומד על סך 33,475 ₪. מסכום זה יש לגזור את ערכו הריאלי של הרכב וכן להפחית את ההפחתות הרלוונטיות נוכח העובדה שרכב זה שהה למעלה משנה בחניון המאשימה ללא טיפול מתאים וללא שימור כנדרש. משכך, ניתן להעריך, כי רכב זה שווה כיום באופן ריאלי כ- 22,000 ₪.

משכך, ובניכוי חלקו של הטוען לזכות וחלקם של בני המשפחה ובהינתן העובדה, כי רכב זה משמש להסעת ילדי בני הזוג (פרוטוקול הדיון מיום 7.1.24 עמ' 15, שורות 27-32), הרי שניתן יהיה להסתפק בחילוט חלקי של רכב זה, היינו, קביעת תשלום המיועד לחילוט, אשר ייגזר משוויו הכולל של הרכב.

לאחר שדנתי בכל אלו, ולנוכח הנתונים אשר הובאו לפני, הרי שאני קובע, כי הרכב יחולט, אלא אם תשלם הנאשמת סך של 7,000 ₪, וזאת עד ליום 1.3.24.

לא ישולם סכום זה עד למועד זה - יחולט הרכב במלואו לטובת אוצר המדינה.

מזכירות - נא להודיע.

ניתנה היום, כ"ז טבת תשפ"ד, 08 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.